ANUL XII.—No. 33 10 BANI EXEMPLARUL Bârlad, 22 Octombrie 1906

VOCEA TUTOVEI

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONALIST

APARE IN FIE-CARE DUMINICA

ABONAMENTE
Un an . . . . Lei 6
6 luni . . . „ 3,50
3 luni . . . „ 2
un străinăt. plus porto.
scris. nefranc. se refusă.

Redacția și Administrația: La Tipografia G. V. Munteanu | SUB CONDUCEREA UNUÏ COMITET | Abonamentele se plătesc înainte La Tipografia G. V. Munteanu

ANUNCIURI
Linia pag. IV 30 ban
„ „ III 10 „
Inserțiuni linia 80 „

Bârlad, 21 Octombrie 1906.

După un an jubiliar

Acuma când anul jubiliar e pe sfârșite; când expoziția, petrecerile, cheltuelile, banchetele, —cu un cuvânt toată această paradă sgomotoasă și costisitoare,— a trecut; când spiritile amețite de atâta activitate dezorientată, de atâta orgoliu pasionat, de atâta lingușire jonică, sau liniștit; când în sfârșit ferberea aceasta „jubiliară“ s'a potolit; acum a venit timpul să ne reculegem, să ne gândim cu sânge rece, să ne hotărâm cu statornicie și să îndreptăm iarăși toată atenția și toată munca noastră asupra chestiunilor și problemelor care interesează buna stare și viitorul neamului.

Ertăm celor cari, poate prea înflăcarați de vederea portului, de auzul limbei Românilor de peste hotare, au uitat o clipă că cea mai mare și mai curată parte a neamului nostru e copleșită de multe nevoi și sufere în tăcere; ertăm și acelora cari au muncit cu stăruință pentru a înfățișa străinilor o expoziție, chiar dacă această expoziție a spus vizitatorilor ei o neînsemnată minciună, anume că toată România e un raiu pământesc, în care activitatea economică națională se unește cu arta cea mai înaltă; ertăm chiar celor cari, pe lângă muncă, au mai cheltuit și neînsemnata sumă de zece milioane lei, și le ertăm fără a voi să ne mai gândim la toate îmbunătățirele pe cari această sumă, cheltuită cu înțelepciune le-ar fi putut aduce, le ertăm tuturor, însă cu o condiție:

Le cerem să depue de acum înainte în folosul real al poporului român, cel puțin tot atâta activitate și tot atâta bună voință, câtă au depus pentru reușita unei expoziții sau pentru strălucirea unui banchet jubiliar.

Iată ce le cerem! Și ni se pare nouă, celor umiliți, nouă, celor cari nu ne sfiim, a pune în mâna roasă de muncă a țăranului, mâna noastră plină de cerneală, de o cerneală, care a curs pentru apărarea drepturilor lui, —când astăzi, s'ar face o mare din cerneala care curge pentru ponegrirea, pentru înjosirea acestui țăran,—ni se pare nouă că nu cerem prea mult de la cei de sus, de la conducătorii statului Român.

Dar poate că greșim.

Poate că e mai interesant a organiza o expoziție, decât a se îngriji de o țară; poate că e mai folositor a linguși un tron, decât a munci pentru un popor.

Dacă așa este, --sau dacă cel puțin așa cred cei de sus,— atunci nu numai că le ertăm, ci, din contra, la rândul nostru, noi le cerem ertare, cu toate că în sprijinul nostru nu putem aduce nimic mai mult decât o convingere sinceră și o dragoste nestrămutată pentru cei oropsiți.

Ei sa rămâe cu gloria expoziției și gazetăria lingușitoare a unui „Adevărul“.

Noi rămânem cu conștiința datoriei împlinite, rămânem cu această foae *mică* dar *românească*.

D'Alba

PRESA ROMÂNEASCĂ?!
„Adevărul“ și manoperile lui.

In altarul sfânt al Presei Române, în care au oficiat cu religiozitatea și dragostea nemărginită, ce-o insuflă înalta misiune de ziarist, pontifici mari ca: Ion Heliade Rădulescu, Gh. Asachi, Cezar Boliac, C. A. Rossetti, Mihail Cogălniceanu, V. A. Urechiă, M. Eminescu... *atâtea figuri mărețe și luminoase, s'au strecurat în ultimii timpi o puzderie de elemente străine, jidani în cea mai mare parte, toți Honigmanii, Braunșteinii, Schwarzfeldii, Finchelșteinii, Rubinșteinii, Grosmanii, Sanielevici etc. episoduri faimoase, și moralitate anormală, lipsiți de ori-ce scrupul, de ori ce rușine, de ori-ce dor de bine, dar plini de cinizmul cel mai revoltător și capabili de toate ticăloșiile și murdăriile ce se pot concepe de o minte nesănătoasă.*

Aceste elemente străine—prin contactul lor—au spurcat sfintele taine ale Bisericei „Presei Române“ *căci ei au rupt cu trecutul în care ziaristul avea să îndeplinească un adevărat sacerdoțiu, și au introdus un curent din cele mai nenorocite și mai dezastruoase pentru ziaristica noastră.*

Prin tonul cel mai violent și prin trivialitățile cele mai nerușinate, prin perfidie, defaimare, ridicol, calomnie, degradarea barbaților noștri cari s'au distins fie în politică, fie în literatură și cari au avut curajul de a se afirma buni români, prin faptul că au atras luarea aminte asupra primejdiei îngrozitoare ce, ne amenință din partea puhoiului jidovesc. Acești străini de neamul și țara noastră, de legea și credința noastră, de interesele și aspirațiunile noastre naționale sunt, spre umilința și rușinea noastră, **„conducătorii opiniunei publice“** *ai țărei românești.*

***

In primul loc se resfață cu atâta îndrăzneală și eroism revoltător caracteristic neamului lui Israel, organul jidovesc **„Adevărul“** *al cărui comitet de redacție se alcătuește numai din jidani, având în fruntea lor pe jidovitul Const. Mile zis mai bine Șmile care de când a luat sub direcția lui acest ziar a schimbat patriotica deviză a regretatului, fondator Alexandru Beldiman:*

«Să te ferești Române de cuiu străin în casă!»

prin deviza omului degenerat, bolnav, perdut:

«Nimic Sfânt!»

«Adevărul» și celelalte fițuici cari ies din spelunca, în care se făuresc armele cele mai ticăloase pentru viața statului acesta, prin gălăgie și reclamă asurzitoare, ridică în slava cerului pe jidoviți, caută să asimileze sentimentul național în sufletul românilor, să înjosească prin limbajul violent fără de seamăn toate instituțiile noastre și să batjocorească pe adevărații români. Ei terorisează pe funcționarii statului cari doresc din toată inima și conștiința să-și facă deplina lor datorie, astfel încât începând de la cel mai umil cetățean și înălțându-se chiar până la ***M. S. Regele Carol—*** *iubitul, viteazul și înțeleptul nostru rege— și la* ***întreaga familie Regală****..., toți românii au fost mânjiți de balele otrăvitoare ale jidanilor de la «Adivorul».*

Cu un cuvânt jidanii au întronat un nou soiu de presă „Presa revolver“ prin care cu violența și trivialitățile cele mai grozave, ne batjocoresc și ne insultă totul: ***patria, neamul, religia, armata, justiția, învățământul, coroana..***

***

Și acești mizerabili, cari au ca deviză „Nimic Sfânt“ recurg la cele mai meschine și mai josnice mijloace, numai și numai ca să-și răspândească pamfletele făcând în modul acesta, din misiunea înaltă, din apostolatul ce ar trebui să-l îndeplinească presa într'un stat, o afacere pur și simplu negustorească de cea mai murdară specie.

Nu e zi să nu se audă de procesele de calomnie prin presă și de tot felul de procese ale acestora, dar mai cu seamă de șantajele întreprinse de jidanii de la „Adevărul“—din îndemnul sau cu aprobarea celui din capul bandei de exeroci.

Sunt prea cunoscute meschinăriile și ticăloșiile de la cari această pirateria modernă nu se dă îndărăt când este vorba de-și procura mijloacele bănești, după cari sunt într'o permanentă goană. Dovadă: între alte multe, afacerea de șantaj Mile—Ausbruch, în care cel din urmă dovedi șantajul pe care Mille îl exercita prin funcționarii săi: Kästenbaum și Goldenberg, spre a-i stoarce bani; *apoi afacerea de la Parchet* Mille—Amuday, în care se dădu la iveală o serie de operații murdare, pe care Mille le săvârșea în dauna prințului Karagheorghievici, azi ruinat, pe când era funcționarul acestuia; afacerea Mille—Oprea Soare, în care cel din urmă erà stors de parale, spre a i se publica în «Adevărul» o apărare, la care prin lege avea drept, în mod gratuit; afacerea Mille—Sanilas, *atâtea și atâtea fapte cari dovedesc până la evidență de ce sunt capabili acești nemernici. Zilele acestea a eșit la iveală o nouă afacere de șantaj întreprinsă tot de versatul în aceste afaceri Kästenbaum, din spelunca „Adevărului“.*

***

Uneori însă merg atât de departe cu asemenea mijloace în dorința lor nemărginită pentru triumful ziarului lor și ca atare îmbogățirea lor, încât nu mai iau în seamă nimic, nici interesele țărei care cu atâta bunăvoință îi adăpostește, nici onoarea și nici demnitatea ei și se folosesc de cele mai critice imprejurări de care e lovit neamul nostru, numai pentru ca să afațe curiozitatea oamenilor de a-l citi, chiar dacă prin realizarea celor susținute de ei ar împinge Statul Român la o sigură nenorocire. Ce alt jurnal decât acesta și-a manifestat cu atâta înflăcărare dorința ca să se prelungească conflictul pe care îl avea România în 1900 cu un stat vecin? Cauza? Lucru ușor explicabil; fiindcă gălăgia și informațiile, versiunile ce le debitau dânșii în jurul acelui conflict măreau simțitor tiragiul «Adevărului».

Iată cea mai categorică dovadă. Intr'una din scrisorile lui Mille, aderate unui funcționar al său, îi spune: ***Afacerile merg bine. Numai de-ar ține conflictul cu Bulgaria.***

Dar urmăriți, vă rog, ce se petrece cu conflictul nostru cu Grecii?

Cine mai mult ca jidanii de la acest pamflet au strigat cu atâta disperare și au dorit cu atâta răvnă războiu cu statul Elin, ruperea cu desăvârșire a relațiilor și izgonirea imediată a tuturor grecilor din țară? Ei bine! Bande care tot deauna speculează ori ce mișcare ori ce eveniment din țară numai în folosul lor privind situațiile și împrejurările din punct de vedere al interesului lor și al coreligionalilor lor, de cari sunt plătiți și susținuți, a întreținut neîncetat cu cea mai mare aprindere și înverșunare conflictul acesta, ca să producă o diversiune în spiritele românilor, din care să rezulte, bine înțeles, un curent favorabil pentru jidovi.

Dar nemernicia celor de la «Adevărul» este mai mare de cât ne-am putut-o închipui vre-o dată. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât în capul acestei... havre jidovești se află un român. Cât e de adevărat, că cele mai mari și mai multe nenorociri nu ne vin din afară, de la străini ci: „ni le face toate un pământean, de ai noștri, o rudă sau un frate“. Când străinii sunt ajutați de un pământean,—ca bună oară jidanii de la „Adevărul“ cari se folosesc de Mile ca de un instrument în mânile lor pentru izbânda imfamelor lor planuri, cand dușmanul nostru e ajutat de unul care e aproape de noi, care a trăit în mijlocul nostru și ne știe, prin urmare cusururile și slăbiciunile, nevoile și lipsurile, atunci și țara și noi înșine ne aflăm în mare primejdie.

Dacă nu s'ar fi găsit scrisorile scrise de însuși Mile, încă ne-am îndos că s'o putut găsi în țara aceasta un om capabil de atâta mișelie, de așa înspăimântătoare imoralitate, de o atât de mare perversitate. C. Mile, ca cel mai ordinar speculant își vinde conștiința și gazeta, societăților evreești internaționale ***„Alianța Israelită“ și „Ica“****, servindu-le și apărându-le interesele lor și a întregei jidovimi din România, interese cu totul protivnice celor ale noastre naționale.*

Acestea sunt fapte dovedite, iar trădătorul care la început tăgăduia ca orice scelerat, că este cu desăvârșire nevinovat în fața atâtor probe palpabile date la iveală de ziarele „Epoca“ „Voința“, „Cronica“ „Secolul“, etc., a mărturisit mișeleasca sa faptă, crima sa, căci trădarea intereselor țărei și ale neamului este cea mai odioasă și mai grozavă crimă. Intr'adevăr aici nu e vorba de viața unui om, ci de existența unui stat și a unui întreg popor, de trădarea intereselor țărei, cari sunt mai pre sus de cât ori care altele.

S'a dovedit în fine și nimeni nu mai poate contesta: „Adevărul“ este ziarul vindut jidanilor, întreținut de jidani, scris în întregime de jidani, este apărătorul

torul intereselor şi aspiraţiunilor lor, este ziorul eminamente jidovesc. Iar sub masca de ziar romînesc singurul ziar romînesc *cum le place să strige în toate părţile, această bandă de nemernici, luptă neîncetat pentru ajungerea imşamelor lor scopuri, necruţînd nimic oricît de sfînt ar fi obstacolul ce le-ar sta în cale.*

Prin urmare a sprijini, a citi, a tolera chiar ziarele speluncei; a fi îndurători faţă de aceşti nemernici cari speculează nu numai onoarea şi averea oamenilor, dar pînă şi cele mai mari interese ale neamului nostru, ar constitui o tristă şi ruşinoasă dezertare de la datoriile unui fiu credincios al Patriei.

Virgo

Generaţiile noastre si viitorul*]

VIII.

Calităţile politice şi ràzboinice moştenite de poporul nostru, care a dat adesea dovezi sublime despre ele, sunt şi astă-zi în masa poporului, dar ele sunt slăbite şi învălite în giulgiu pentru a fi scoborâte în mormânt şi de aceia trebue inimi curagioase şi braţe puternice, care repezându-se să smulgă giulgiul şi să-l sfâşie ,inainte de a se arunca deasupra ţărâna infamiei şi a trădărei. Atunci steaua noastră va începe iar a lumina şi ne va conduce paşii vieţei, iar din cenuşa acestui prezent ruşinos, vom reface un viitor strălucit. Trebue dar să pregătim acele inimi mari şi braţe puternice, dându-le curaj la luptă, căci poporul adevărat romînesc, muncitorii, sunt istoviţi de forţă, fiind uitaţi şi exploataţi fără milă de primul venit, care nu s'a gândit de cât la zina de azi şi care e condus ca şi mulţi politiciani de maxima: *après moi le dèluge* (după mine vie potopul).

Numai aşa se explică cum statul la noi şi-a uitat menirea, căci alt-fel, el gândindu-se la viitor, n'ar fi introuat egoizmul revoltător, scurgând puterile productive ale ţărei şi punându-i laţuri grele pe gruinez, de cari să nu mai poată scăpa sute de ani plătind dobânzi şi datorii. Tot ast-fel se explică cum statul, care trebue să menţină armonia între clasele sociale, a neglijat clasa cea mai productivă, ţăranii care cu munca lor obositoare extrag materiile brute, exploatând pământul ingrat, care nu ne dă bunătăţile naturei, de cât prin jertfa acestor hamali ai omenirei, cum îi numeşte, nemuritorul Eminescu. Statul trebue să supravegheze ca în lupta pentru existenţă o clasă să nu fie explotată de alta în mod barbar şi dacă exploatarea există, ea să fie umană, căci alt-fel echilibru social se rupe şi clasa ameninţată să dispară va naşte anarhia, care va sdruncina statul din temelie, iar când clasa ameninţată va fi însuşi acea pe care se sprijină statul, cum e la noi, atunci înţelegem uşor cât de mare este primejdia. Statul este dar în primul rând dator a menţinea echilibru între interesele claselor sociale ce-l compun, în însuşi scopul existenţei sale, care nu poate fi înţeleasă în afară de existenţa acelor clase. Indivizii între dânşii pot să fie târâţi de egoismul strâmt şi periculos, în cât unul să exploateze pe altul până a-l nimici şi el nu va înţălege că sdrobind pe tovarăşul său, nimiceşte o forţă, care luptă în lume cu forţele naturei, extrăgând materia pe care el o exploata, şi deci perind acel tovarăş, forţa de extrăgere a materiei brute s'a micşorat şi cantitatea însuşi a scăzut, aşa că individul rămas în lume, distrugând pe tovarăş, a distrus chiar o parte din existenţa sa, fără a şti. Statul fiind complexul indivizilor, el are nevoe de toţi şi deci trebue să înţăleagă rolul fiecăruia şi ca atare este obligat să intervie între ei cu măsuri înţălepte şi urgente, pentru ca aceştia inconştienţi, să nu-şi pericliteze existenţa, în lupta pentru viaţă şi adesea pentru lăcomie, care a devenit aşa de aprigă.

La noi însă statul n'a făcut'o şi n'o face aceasta şi lucrul e cu atât mai trist, cu cât trebuia s'o facă de mult, căci clasa muncitorilor e exploatată şi afundată în mizeria neagră, unde se istovesţe pe fie-ce zi şi cu dânsa se istovesc treptat toate forţele vitale ale naţiunei. Aceste forţe am văzut că nu mai erau păstrate decât de clasa de jos, care forma o pătură incultă, dar plină de viaţă şi simţire, care nu fusese conuptă de luxul şi desfrâul ciocoilor internaţionali.

Ast-fel fiind lucrurile, ţăranii noştri lăsaţi de cârmuire în mâna soartei, când era vorba de viaţa lor, dar înpliniţi până la cenuşa din vatră când era vorba de biruri şi alte angarale către stat, ei au mers sărăcind mereu, iar boala şi moartea i-a cuprins de timpuriu şi copii lor s'au chircit, iar alţii s'au schilodit din cauza muncei grele la care erau puşi prea de tineri. Sărăcind ţăranii, animalele de muncă, cari erau bogăţia lor asemenea s'au împuţinat, dar în schimb populaţia ţărei a crescut şi cum clasa ţărănească a scăzut şi pe de altă parte ea singură face munca brută, scoţând materiile prime din pământ, însamnă că astă-zi un număr mai mic de muncitori, săraci şi bolnavi şi fără vite de muncă, trebue să ţie cu braţele lor, muncind în locul vitelor şi a celor morţi ca să hrănească populaţia ţărei, care cum ştim a crescut cu un milion, faţă de cum era inainte, când ţăranii erau voinici, având vite şi avere.

În aşa stare ne mirăm încă că acest popor mai are putere de viaţă şi rezistă la atâtea cazne şi atâţi arendaşi, cari l'au învăţat să trăiască muncind de trei ori mai mult ca inainte, hrănindu-se de două ori mai puţin şi plătind dări de trei ori mai mari ca în trecut; dar vorba ţiganului: când l'au învăţat ciocoii să muncească ast-fel şi să trăiască nemâncat, atunci bietul Român se apropie de mormânt, însă e o minune că n'a murit încă de tot până acum şi de aceia noi nădăjduim să-l reînviem. Suntem contra pesimismului unor bătrâni, cari doritori de odihnă, cearcă a ne descuraja şi ne dau ca exemple câte-va mişcări, cari s'au produs la noi în ţară, dar a căror promonotorii, n'au fost numai Români, şi nici scopul n'a fost numai ridicarea ţăranilor, ba poate în fond nici n'a fost aceasta de loc, dacă ne gândim la cine conducea în mod indirect acele mişcări travestite, în care de alt-fel se înrolase şi câţi-va oameni de seamă de ai noştri, căror nu le facem o crimă din aceasta, căci poate au crezut şi ei ca oameni cu individualitate, că au găsit un teren de activitate demn, pe cari însă singuri au început al cam părăsi când au văzut că s'au înşelat şi tocmai de aceia nu-i condamnăm.

Aceste mişcări după cum ştim au fost două: *a Socialiştilor şi a Democraţilor*, mişcări cari au fost introduse la noi din străinătate şi deci fără a se cerceta dacă împrejurările în care ne găseam noi puteau fi rezolvate prin acele mişcări, cari nu erau de loc o necesitate socială. Dacă o necesitate socială ar fi fost, mişcările ar fi fost produse de dânsa şi nu era nevoe să ni se fâlfâe cu steagul roş al internaţionalismului şi a umanitarismului, strigându-se cu glasuri desperate dar adesea naive sau trădătoare: muncitori din toate ţările, uniţivă!.

Noi ne-am fi unit singuri, cum ne vom uni acum şi ne vom uni noi Români pentru România, cercetând cu deamănuntul ranele poporului nostru, care sunt altele de cât ale muncitorilor din toate ţările şi pentru cari alte doctorii ne trebue şi nu aduse de cine ştie ce internaţionalist şi cu ce scopuri făurite aci de mintea noastră pe cât ne va ajuta ea şi cu care ne vom vindeca pe cât vom putea.

(Va urma) *N. DORIN*

*] Vezi „Vocea Tutovei" de la număru 22 până în prezent.

Din fundul groapei...

Din groapa lui uitată de-ar fi între noi să iasă
Azi Beldiman bătrânul, când l'ar uări pe Mile,
Ne-ar cuvânta profeţie ca vechile Sibile:
„Să te fereşti Române, de cuiu străin în casă!"

„Străin de legea noastră, străvechiu vrăjmaş de rasă,
„Azi Iuda'şi zice Şmile şi scrie'n «Judavărul»,
„Dar tot îi văd perciunii, în van îţi tunde părul...
„Să te fereşti Române, de cuiu străin în casă.

„Cum peştele se sbate când este prins în plasă,
«Se sbate-acuma Şmile ce n'are sfânt nimica
«Afară de viţelul de aur de la...„Ica"...
„Să te fereşti Române, de cuiu străin în casă!

„Ori unde vezi gazeta spurcată pe o masă,
„Ridic'o cu un cleşte şi svârle-o'n bătătură,
„S'or să turbese câinii d'or morfoli-o'n gură...
„Să te fereşti Române, de cuiu străin în casă!"

...Şi sucombând ruşinei ce sufletu-i apasă,
Bătrânul de ispravă ar părăsi pământul;
Dar chiar din fundul groapei i-ar răsuna cuvântul:
„Să te fereşti Române, de cuiu străin în casă!"

Xyz.

Hoţie ziua miaza mare

Să nu să zică, că dacă protestăm contra unei imşamii strigătoare, ne revoltăm contra regimului de la putere, şi iarăşi să nu se zică că simpatizăm cu unii sau cu alţii; ci numai ca oameni liberi şi independenţi protestăm contra acelor cari comit pungăşii ordinare fără frică de pedeapsă.

Credeam şi noi,—dar zadarnică credinţă,—că se vor găsi oameni cu puţin bun simţ, cu oare-care generozitate, între aceia ce ocupă funcţiuni şi demnităţi în acest stat, cari să aibă o leacă de milă de acel ce munceşte ogoarele de dimineaţă şi până seara în arşiţa grozavă a soarelui. Aşteptăm aceasta de la cei ce se numesc, fraţi de ai noştri şi cari sau ridicat tot prin munca palmelor străpunsă de pălămidă,—căci de la acel număr colosal al străinilor, ce ne-a copleşit, nu ne putem aştepta la nimic bun, la nimic folositor.

Mare ne este însă decepţia, mare desperarea, când vedem că ne lipsesc oamenii cari să îndrepte răul, când vedem că şi această clasă să dedă cu pasiune la josnicii şi bestialităţi fără a avea un pic de cruţare pentru obiduitul ţaran.

Nu numai odată am strigat contra acelui Biurou de mijlocitori, contra acelor oameni lipsiţi de orice bun simţ,—o spunem fără sfială,—care e înfiinţat ca o pacoste pe capul bieţilor oameni, pe lângă noianul de hoţi şi pungaşi de zi, străinii şi lepădăturile tuturor statelor, jidovii, cari au hotărât sfârşitul neamului nostru.

Vineri 13 ale c., cu câtă descurajare nu am azistat la săvârşirea unor fapte ce nici nu ne-ar fi dat prin gând că s'ar putea petrece sub ocrotirea legilor acestei libere ţări. In această nenorocită zi de 13 Octombrie, bieţii locuitori ai com. Boeşti, vânzându-şi grâul la piaţă, jidovului Moisă Ţuperman, acest hoţ neruşinat plăteşte sătenilor, câte 2 lei 80 bani mai puţin. Sărmanii locuitori! După ce numai unul D-zeu ştie,—care se vede că şi-a întors faţa dela ei,—cum au ajuns în oraş să-şi desfacă produsul muncei lor, plătind falcea câte 80—100 lei pe cine ştie ce moşie jidovească, sunt şi la vânzare înşelaţi, spoliaţi de către aceşti trântori, de către aceste viespe ale neamului nostru nenorocit.

Dar să continuăm. Unul din ei anume Pavăl Romilă se duce de reclamă poliţiei această nedreaptă frustare din partea jidovului. Poliţia îl îndreaptă spre biuroul de mijlocitori. Sătenii descurajaţi plecară, crezând că acolo vor găsi alinarea suferinţei lor, dar slabă nădejde!, căci la biuroul acesta de creare de mizerie ţăranilor, săteanul Romilă este **înjurat** şi isgonit afară ca un făptuitor de cine ştie ce neruşinată faptă.

Ei bine, această josnică procedare din partea acelui agent lipsit de ori ce scrupul, nu revoltă pe ori ce om cu o judecată cât de mică?! Nu suntem în drep ca oameni cu bun simţ să ne revoltăm, să ne arătăm şi noi nemulţumirea, căci ne e milă de acel sătean care munceşte în continuu, fără repaos, istovit de putere, istovit de munca depusă pe la toţi străinii şi instrăinaţii, pe la acei ce ne-au adus în starea cea mai de deplâns, la desăvârşita sleire de orice forţă materială, morală şi intelectuală.

..N'am înţeles niciodată şi nu înţălegem în senzul acesta, rostul acesta, rostul acestui biurou, care astfel cum se află în prezent spoliază lumea în cel mai neruşinat chip. Şi de atâtea ori am atras atenţia celor în drept a îndruma acest biurou pe calea ce se cuvine, dar orice sforţare din parte-ne a rămas zadarnică pe lângă cei îmbibaţi de bine.

De aceia cerem imperios, cerem cu cea mai mare insistenţă desfiinţarea acestui nou mijloc de spoliare şi stoarcere a nenorocitului ţaran, sau reorganizarea şi supravegherea lui în aşa chip în cât să fie într'adevăr spre binele şi folosul celor pentru care a fost instituit.

Iară până să se îndrepte răul, sfătuim pe sătenii cari vin cu producte, spre a li desface în piaţa oraşului, să se unească cu cei de un chin şi o suferinţă cu ei şi să răspăteasca cu măsura cuvenită celor lipsiţi de minte şi de suflet; şi-i sfătuim mai cu samă să se ferească de toţii jidovii şi grecii cari, în fie care dimineaţă se năpustesc ca vulturii asupra lor, furându-i şi de micul rod al osteneilor şi muncei unei veri întregi.

Şt. Manole

Documentele Bisericei Povidenia din Bârlad

III.

1770 Aprilie 25. *Alexandra Ţăfărdâneasa dă ca danie nepotului său Toader Vidră patru stânjini de loc, ce ti avea moştenire de la părinţi în oraşul Bârladului.*

† Adică eu Alexandra Ţăfărdâneasa care mai jos mei pus degetul ca să să crează, dat-am adevărat zapisul meu la mâna nepotului meu Toader Vidră precum să să ştie că din locul ce mi-au lăsat dela părinţii miei i-am dat şi lui patru stânjini de loc, carele loc

este între pivniţa ginerilui nostru D. Gavrilă Dinga şi pe din gios este iar locul părinţilor miei, carele pe acest loc să aibă a-şi face case şi altele ce ar vre pe acest loc, şi să ştie oricine şi moşiile atât a numitului meu nepot şi nepoate şi copiilor dumilor sale în veci neclintit şi alţi nepoţi di ai lui ce mai am să n'aibă a-l supăra cât de puţin, şi când am făcut acest zapis am fost mulţi oameni buni şi de cinste, pentru credinţă mi-am pus degetul ca să să creză. 1770=April=25=.

Eu Alexandra Ţăfârdăneasa mătuşă lui am dat cu voia mé. Acest loc: şi dănie este.

Eu Neculiţă Cimbala sânt martur. Eu Ioniţă Mandrè sânt martur. Eu Vasăli Vidră am fost faţă. Eu Pricopi martur. Eu Ioniţă Buidacu martur. Eu Toadir Cabaol martur.

Acest zapis am scris cu zâsa babii Alexandrii. *Constantin logofăt*

NOTĂ Pe o coală hârtie rigiată, înaltă de 31 c. m. 8 m. m. şi lată de 21 c. m. şi 6 m. m., din care a doua foae s'a perdut. Din pricina că-i şters se citeşte cu oare care greutate.

Preot. I. Antonovici.

Cronica Săptămânei

De la Liga Culturală

Preşedintele Ligei Culturale, în urma unor regretabile incidente, uri şi ponegriri,— drepte sau nedrepte, nu ne priveşte,—şi-a dat dimisia din sus numita funcţie. Nici cu persoana d-lui Grădişteanu, care s'a făcut apărătorul şnapanului trădător Mille de la pamfletul jidovilor nu simpatizăm, dar nici bine nu ne pare, ci ne mâhneşte mult cerţile şi urile acestea ce sunt numai în detrimentul oropsitului nostru neam care perde pe zi ce trece tot mai mult.

Şi, când doi se ceartă câştigă al treilea, care e străinul care ne sapă groapa şi doreşte curânda noastră peire. Ştim că alta e menirea Ligei! Se vorbeşte,—şi am avea toată bucuria,—ca d-l General Budişteanu, veteranul, să ocupe postul părăsit.

* * *

Confiscarea „Basarabiei"

Cu mult chin, cu mult năcaz, sărmanii români din Basarabia au reuşit să facă să apară în Chişinău primul ziar scris în graiul Moldovenesc, unde să poată a-şi spune şi ei păsul şi durerea scârbitului lor suflet. Dar nu s'a putut şi nu se poate ca macar pe calea aceasta să meargă dânşii fără îndurări şi suferinţi. Un nou număr al ziarului a fost confiscat!. Numărului 40 al foaei i s'a aplicat cenzura din gustul fişticiu al viceguvernatorului Chişinăului. S'a confiscat 720 de numere din redacţia ziarului. Acesta e mijlocul celor mari din Rusia de aşi arăta puterea şi autoritatea, faţă de persoana celui mai mic!

* * *

Românii din Bucovina

„Voinţa Poporului" organul fraţilor din Grădina lui Ştefan Vodă, ne aduce vestea că o ceată de românii rutenizaţi au făcut să apară în Cernăuţi foaia „Apărarea Naţională" care e menită a zădărnici şi învrăjbi începuturile bune cărora le-ar fi pus temelie Românii din acea plină de străini, Bucovină.

Românii din ţară şi din alte părţi cari se ocupă cu mersul bunei stări a românilor din înstrăinatele pământuri ale ţarei, au condamnat apariţia noului ziar. Şi noi ca doritori ai bunei frăţii între cei de un sânge cu noi nu o putem aproba, ci chiar o condamnăm ca pe o unealtă veninoasă.

* * *

Fapte îmbucurătoare

Faţă cu trista situaţie şi împrejurările grele, în care se află elementul românesc, în special cel din Moldova, în fie-care oraş aproape s'a format mănunchiuri de oameni cu gând bun pentru viitor, cari doresc asigurarea viitorului fiilor lor, şi cari au început a lucra cu multă inversunare pe calea redeşteptărei naţionale.

Ast-fel în acest senz a vorbit D-l N. Iorga şi A. C. Cuza profesori universitari, cu prilejul desvelirei statuei lui Alexandri în Iaşi, în faţa studenţilor bucovineni eşeni şi adunaţi în saloanele societăţei corpului studenţesc „Solidaritatea" sfătuind pe toţi studenţii la unire şi la luptă contra aprigului duşman, ferindu-se mult de meschina politică şi de josnicele ei uneltiri, care pun tinerimea în imposibilitate de a putea munci cu folosinţă pentru neamul lor, în aceste vremuri de răstrişte.

În Galaţi, o ceată de profesori, militari şi funcţionari, hotărând în primul rând un comitet de acţiune pentru boicotarea nemernicei foi, proprietatea şnapanului trădător Mille. S'a trimis şi o scrisoare de către acest comitet, fostului preşedinte al Ligei, Grădişteanu, care susţine şi apără cu înfocare pe acest blestemat, atrăgându-i atenţia asupra faptei sale nu tocmai frumoasă. Comitetul a pus bazele unei bănci pentru ajutorarea meseriaşilor români atât de copleşiţi şi înmormântaţi în faţa nelealei concurenţi străine.

Chendre

Informaţiuni

✽ In noaptea de 18 Oct. c. pe la orele 12, indivizii Neculai Gane şi Dumitru N. Hăulică din com. Căbeşti, s'au întrodus în casa de locuinţă a lui Apostol Chitic tot din Căbeşti, cari dupăce au torturat şi legat pe numitul Apostol, i-au furat şi suma de 100 lei, după care au dispărut.

Parchetul este sesizat.

✽ In grajdul D-lui Pincu Zisu, întroducându-se prin o fereastră, necunoscuţi făcători de rele, în noaptea de 19 Octombrie, au furat o pereche de hamuri de un cal.

Casul se cercetează de d-l comisar al cir. III, iar bănuelile cad pe individul Vasile zis şi Neculai David care a fost în serviciul d-lui Zisu.

✽ De către nişte indivizi necunoscuţi, i s'a furat Preotului Ion Cozma, trei stupi cu albine şi miere de la viea sa din Crâng.

✽ Biuroul consiliului general Judeţian se compune din D-nii: Mihail Cofer, preşedinte; C. Lupaşc şi D. Ursulescu, vice-preşedinţi; I. Vârgolici şi N. Racoviţă, secretari.

✽ Biuroul alegerilor comunale ce vor avea loc în zilele de 5 şi 7 Noembrie, va fi presidat de D-l Titus N. Istrati; membru la curtea de apel din Galaţi.

✽ Anunţăm cu plăcere logodna D-lui Costică Ioan, funcţionar la Trib. jud. Tutova, cu D-şoara Tiţa Subţirelu. Felicitările noastre.

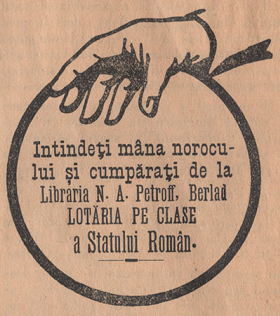

Grăbiţivă de luaţi din **puţinele bilete** ce au mai rămas încă nevîndute de oare-ce nimeni nu să aştepta la aşa grabnică desfacere ce au avut aceste losuri.

Biletele să vînd cu **1 leu 80** o optime din bilet **şi 3 fr. 30** sfertul de bilet.

Loteria pe clase a Statului Român

La libraria N. A. Petroff Berlad

GEORGE G. ALBU
LICENŢIAT IN DREPT
AVOCAT
Pueşti (casele Zaharia)

Foiţa Ziarului „VOCEA TUTOVEI"

OBSERVĂRI CRITICE
asupra volumului de
„Literatură Populară" a lui Eminescu
cum şi asupra editărei lui.
(Urmare)

Vorbind de personalitatea lui Eminescu *d-l* Chendi afirmă şi unele păreri care ar merita o discuţie specială—pentru că atinge chestiuni teoretice de o foarte mare însemnătate.

Astfel, chiar admiţând că acele poezii, citate în fruntea prefeţii, ar aparţinea lui Eminescu, tot nu putem afirma că „din capul locului *răstoarnă* un întreg sistem de critică, care o parte a personalităţei lui Eminescu o atribue cu stăruinţă unor factori şi fenomene exterioare, sociale". Evident, aci se face directă aluzie la sistemul critic al d-lui Gherea.

Mărturisesc că eu, personal, nu împărtăşesc multe din părerile şi convingerilo d-lui Gherea şi că în principiile teoretice de artă, ca şi d-l Chendi sânt diametral opus lui Gherea—dar aceasta nu mă împiedică de a nu îndreptăţi întrucâtva sistemul critic protivnic, care nu poate fi răsturnat de cât *în parte*. (Nu sânt de felul *meu* conciliant, cum e d-l Lovinescu...)

Nu putem susţine că personalitatea e productul *exclusiv* al editărei, fiindcă nici un om nu trăeşte în afară de societate şi apoi chiar ereditatea conţine în ea şi ceva din influenţa mediului asupra generatorilor.

Dar şi adversarii critici sânt siliţi să recunoască—cu privire la personalitatea artistului temperamentul înăscut al acestuia. Astfel Gherea ca şi Taine nu uită să vobească de aceasta. Vrasăzică e vorba numai de o mai mică sau mai mare (şi nu de o absolut-negativă) influenţă a mediului. Noi susţinem chiar, bazaţi pe câteva constatări psihiologice, că mediul şi ereditatea stau, în privinţa cantităţei, în un raport invers.

Şi acest raport dă preponderanţă mediului sau ereditaţei în o operă de artă.

Când un scriitor este dotat cu un viguros temperament, rolul mediului este de la sine limitat.

Gradul şi într'o măsură şi felul influenţei mediului variază şi depinde de temperamentul înăscut al individului (nu însă invers, căci mediul este adeseori acelaş la mai mulţi indivizi, care totuşi se deosebesc prin temperament). Temperamentul înăscut e o forţă ereditară care în diferite împrejurări, vă căuta să se manifeste într'un anumit fel, determinat de mai înainte şi cu o intenzitate deosebită. Adaptarea la mediu se poate explica aşa dar prin lupta dintre aceste două forţe: una internă—temperamentul înăscut şi alta externă—mediul încunjurător. Dacă primul e mai puţin consistent, adică dacă e înzestrat cu o energie inferioară celui de al doilea, mediul va avea un răsunet puternic în organizmul sufletesc al individului, va fi precumpănitor în influenţa sa asupra temperamentului, îl va cuceri şi îl va forma ca pe un aluat după chipul şi asămănarea sa.... In acest caz individul ca forţă morală şi intelectuală va avea caracterele proprii mediului în care a trăit, va fi un reflex al mediului, un om ca toţi oamenii, cu un cuvânt va fi cât se poate mai adoptabil la mediu.

Masa omenirei, o formează cei adaptabili la mediu.

Se întâmplă însă—mai arareori—ca forţa primă să fie capabilă de o energie superioară celei a doua, ea va căuta să reziste, să birue influenţa mediului. Din mediu, individul cu asemenea temperament îşi va asimila ceea ce este propriu, ce se comportă cu firea lui, iar ceia ce nu-i convine va elimina. El nu mai e o formaţiune a mediului şi de aceia în el nu vom vedea societatea decât prea puţin: acele urme ale influenţei mediului (lasă că sânt puţine, dar) sânt astfel dispuse în cât servesc ca să ne dea nu icoana mediului ci a temperamentului său înăscut. Mediul nu poate, în asemenea caz, să altereze urzeala originală a caracterului şi inteligenţii individului.

In formarea personalităţei, mediul contribue mai mult în mod formal, exterior, în privinţa gradului de dezvoltare a personalităţei.

Un individ, în asemenea caz, se va conforma neîncetat lui însuşi adaptându-se la mediu, întru atât cât acesta se poate adapta la temperamentul său. Aşa dar originalitatea unui individ e opusă influenţei mediului care caută să-l atragă şi să-i dea forma comună a masei...

Individul dotat cu un temperament viguros şi expresiv va rămânea toată viaţa *aproape* aşa precum trebuia să fie în condiţiile ereditare.

So muss er sein, ihr kann er nicht entfliehen..

Din această categorie fac parte până la anumite *limite*, geniile, naturile geniale, talentele. Asemenea indivizi astăzi constituo o minoritate în masa omenirei.

Negreşit aceste două categorii cuprinde nenumărate grade între ele. Că mediul nu crează, ci numai *influenţează* (potenţează, slăbeşte sau modifică) temperamentul şi înclinările, aceasta o recunosc toţi. Ca personalitatea ori cărui scriitor cuprinde şi ceva din mediul în care a trăit acesta (fie el cât de minim în contribuţia lui), e un

adevăr pe care nu-l putem înconjura. Da, genitile nu sânt încatenate de mediul lor, ele fac abstracție de timp și spațiu... dar *poartă pecetea timpului, a epocei în care au trăit!* și dacă genitile *trebue* să sufere influența mediului, apoi de ceilalți ce să mai vorbim?

Dar dacă admitem această influență, dezaprobăm importanța excesivă ce i se dă în contribuția ei la formarea personalității. Noi reducem la o cantitate cu totul secundară mediul, în studiul personalității unui geniu sau a unui talent.

Cum am arătat mai sus mediul nu poate contribui în mod constitutiv (decât modificat prin asimilare) la personalitatea unui individ din categoria a doua—deci în mod superficial. Cele două categorii le-am putea caracteriza astfel: categoria indivizilor asimilați de mediu și categoria indivizilor care asimilează mediul.

Și reveniud la Eminescu și Gherea, constatăm că Eminescu era înzestrat cu o puternică și *originală* (în senzul etimologic al vorbei) personalitate. Ba Eminescu era chiar refractar la mediul social în care trăia, în cât stăruirea tocmai în influența mediului, cum și neglijarea personalității poetului (care este elementul *hotărător* din capul locului asupra felului operei lui), e o greșală îndoită pe care a comis-o Gherea. Dar aceasta nu însămnează că întreg sistemul său critic e răsturnat. Gherea a adus elemente noi în critică (psihologic, social—istoric, s. a. aceasta din urmă cu deosebire) deși nu tocmai esențiale, dar totuși ajutătoare. Exagerarea lor e altă chestie. Dacă sistemul lui Gherea e absurd (și e numai în parte)(1) fața de Eminescu se vor găsi alți scriitori care să-l ilustrezo. Dacă un Goethe nu confirmă pe Gherea, se va găsi un Balzac care să-l confirme. Fiecare sistem ilustrează un adevăr, fiecare aduce câte o notă nouă.

Vrăsăzică nu poate fi vorba de căderea unui sistem, ci numai de o exagerare, de o anomalie ce există în unele părți din construcția acestui sistem. Și greșala mare a lui Gherea (printre multe altele care nu pot fi relevate aci) prin exagerarea nemăsurată a influenței mediului asupra lui Eminescu, provine de acolo că totdeauna în afirmarea unui principiu nou, se merge prea departe... Astfel pentru a se ilustra teoria critică, se modelau (și deci se denaturau) scriitorii după calupul sistemului. Și astfel critica „științifică“ (fața de care știința adeseaori roșește de rușine) a creat „un alt Eminescu“ cum spiritual observă d-l Mihail Dragomirescu.

Un scriitor—și asta o spunem mai ales cu privire la Eminescu—trebue judecat cum e *el* și din toate punctele de vedere și nu pus în lumina variantă a teoriilor critice. Cu alte cuvinte un critic trebue să aibă un spirit larg, nu sectar, un spirit eclectic în teoriile critice (căci pe câtă vreme fiecare reprezintă câte un adevăr sau o serie de adevăruri, ele nu se exclud), care fiecare din ele pot fi ilustrate în întregime sau în parte de scriitori.

Să recunoaștem, fără nici o jenă, că e o parte de *adevăr* și în sistemul lui Gherea, poate nu prea mare, dar totuși în o măsură care-i impune existența.

Cele expuse aici sânt în linii cu totul generale (de aceia am și renunțat la ilustrarea lor) și privesc numai în parte sistemul critic al lui Gherea.

*

In rezumat acestea ar fi observările noastre mici și mari, asupra editărei volumului de „Literatură populară“:

Lipsa unui glossar de provincialisme (cuvinte și expresiuni din Banat, Ardeal și Moldova); Neclasarea poeziilor populare, după provinciile din care au fost culese; Strecurarea unor erori la copierea (cum și la publicarea) scrierilor de care ne ocupăm; Omiterea unor poezii populare, a unor motive din popor, a unui basm și a unor „proverbe și zicale caracteristice“ (pomenite de altminteri în prefață); Așezarea nepotrivită a unor poezii în o categorie, trebuind a fi trecute la altă categorie; Datarea greșită a poeziilor populare culese;

Nedatarea motivelor din popor și a basmelor;

Nerevizuirea prefeței, în senzul unui studiu asupra valorii literaturei populare culese și a celei poporane, asupra limbei poporane a lui Eminescu (stabilindu-se locul cuvenit al acesteia în dezvoltarea istorică a poporanizmului la noi și arătându-se însemnătatea poporanizmului său și raporturile ce le-a avut cu poporaniștii antecesori), cu omiterea acelei interesante digreziuni asupra legăturilor lui Eminescu cu literatura universală, care nu-și are locul aci, trebuind a fi transpusă, cu o tratare mai dezvoltată, mai complectă și mai documentată, aiurea, la studiul critic ce va preceda „Postumele“ din ed. III;

Și în fine unele afirmări greșite, cum cea discutată în prezentul foileton și mai ales atribuirea a doua peezii de ale lui Goethe—lui Eminescu,—erori care figurează în fruntea prefeței și care ar fi trebuit să dispară mai de mult. (1)

Socotim așa dară că o nouă ediție nu trebue să întârzie.

Totuși din ediția actuală remarcăm și câteva merite: prefața critică, în general, e scrisă cu multă pricepere critică și cu un deosebit talent, iar stabilirea numerosele variante la poeziile populare, e făcută cu multă îngrijire.

M. Răducanu.

1) Voi arăta aiurea cum cercetările nouă asupra lui Eminescu sânt în mare parte contrazicătoare părerilor critice a lui Gherea.

1) D-l Chendi a rectificat această din urmă greșală (după observările făcute de d-l Maiorescu) numai la ed. II a Preludiilor.

Indreptări

In foil. critic literar din numărul trecut pag. 3, col. 3, note 4, rândul întâi să se citească: „muștele și țânțarii.“

GEORGE CONSTANTINESCU

PICTOR ȘI POLEITOR

Fost elev al școalei de Bele-Arte din București, obținând la concursuri diferite recompense, precum și un însemnat număr de certificate, de la autoritățile bisericești, pentru lucrările executate.

— **Special în arta decorativă de Biserici și Icoane.** —

Ca poleitor execut ori-ce lucrări în diferite stiluri, mai cu seamă poleitură modernă numită mobilă, în glanț și mat execut cu cea mai mare exactitate și acuratețe.

Primesc ori-ce Comande (Antreprinderi) în aceste branșe.

Adresa: Comuna Vâsieștĭ, județul Bacău.

PREȚURI REDUSE

La Magasinul „MARCEL“

A sosit tot ce este mai modern în stofe de bluze și rochii etemine, colen, grenadin și diferite lenăuri, muselin de lână de ață și zefiruri speciale pentru bluzi de damă și cămăși bărbătești.

Palării pentru dame, modele de Paris, umbrele albe, negre și culori.

Bogat asortiment de FURNITURI pentru trousouri ca: Broderii, antale, turchion și veritabile dantele valansien Olandă de Ronnburg, demi-olandă, schifon, nansee, batist benje, de ață în toate culorile.

Specialitate în parfumerie și sopunerie franceză.

Diferite articole de bronz, argint și nichel pentru cadouri de ogodnă, nunți etc. etc.

Renumita pudră secretul frumuseței L'IMPERATRICE cutia 2 lei, cutia mică 50 bani.

Noul Atelier omăn de Croitorie

Civilă și militară

BÂRLAD, STR. PRINCIPALĂ

Aduc cu onoare la cunoștința onor. public și în special bine-voitorei mele clientele că am adus un asortiment de stofe din Franța și Anglia pentru sesonul de:

— **Vară și Toamnă** —

Pe lângă acesta posed haine de copii, cari se confecționează după ultimul journal.

Rog deci pe onor. public a-mi visita atelierul meu, asigurându-i că va rămânea mulțumit de cantatea stofelor și prețurile moderate care le voi face având ca devisă concurența straina

Cu deosebită stimă

IOAN N. POPA

Absolvent al academiei de croitorie diesdan Dr

ANUNCIU

Subsemnatul G. Niculescu, pălărierdin orașul Bârlad, aduc la cunoștința onor. public și în special onor. mele clientele că mi-am stabilit atelierul meu de

PĂLĂRIERIE

în strada Vadului No. 19 unde se pot confecționa și repara tot felul de pălării pentru barbați, preoți și copii, asemenea pot confecționa culoane și potcapiuri pentru preoți cu prețuri convenabile.

Cu toată stima

George Niculescu

IOAN P. PEIU

MAGASIN

CU

ÎNCALȚĂMINTE

La „CISMA DE ARGINT“

BÂRLAD

STRADA ȘTEFAN CEL MARE

„Avântul“

MARE MAGAZIN DE COLONIALE

Tot deauna bine aprovisionat cu tot felul de articole de delicatese: Icre negre, Sardele de la cele mai renumite case, Unt próspět, Brânzeturĭ streie și indigene, mezeluri etc.

Mareideposit de Coloniale: Cafele din tóte sorturile, Ceaiurĭ, Lumânărĭ, Articole de orient etc,

Ape minerale; Vichy, Giesshüber, Borviz. Borszech, Ape mineralisate.

Lichiorurĭ fine străine și indigene, Cognacurĭ Romurĭ engliseștĭ veritabile.

Vinurĭ străine: Champagne, Malaga, Madera Scherry, Vermuth Fransez și Italian.

Vinurĭ indigene NATURALE din cele maĭ renumite podgorĭĭ din Odobeștĭ și Nicorești.

Pentru Zaharul indigen și străin la cantitățĭ maĭ marĭ de 100 Kgr. preț redus.

Serviciul prompt și conștiincios.

DIRECȚIUNEA

Epitropia spitalului „Bârlad si Elene Betdiman“

INȘTIINȚARE

Pentru ocuparea postului de econom intendent al acestui spital, devenit vacant în urma demisiunei actualului titular, să aduce la cunoștința doritorilor de a'l ocupa că se cer următoarele condițiuni: să fi absolvit cel puțin 4 clase liceale, sau ale unui gimnaziu real, sau ale unei scoale normale, să fie român sau împământenit, să se bucure de drepturile civile și politice, să fi satisfăcut legea pentru serviciul militar și să depună garanția cerută de art. 13 din legea contabilității publice (4800) lei.

Actele doveditoare celor de mai sus, se vor depune la această direcțiune până în ziua de 31 a curentei inclusiv, ora 10 a. m., spre a fi cercetate de epitropie în ședința de la 1 Noembre a. c

DIRECȚIUNEA

No. 2701

1906 Octombre 11

Doctorul Gr. MĂLĂNCESCU

Specialist pentru maladiĭ interne.

Diagnosele (cunóșterea mala del or) se stabilesc cu ajutorul examenuluĭ microscopic al sputelor (*scuipatului*) și analiseĭ chimice a *urineĭ*

Consultațiunĭ de la 8—10 a. m. 3—5 p. m

Tîrgu BEREȘTĬ Jud. Covurluĭ

La Tipografia Gh. V. Munteanu

se caută 5 băeți ca practicanți, având etatea de 13—15 ani și certificatul de absolvire a 4 clase primare.

Se preferă băeți de la țară.

„Pudra de flori“

Igienică, recoritoare, analgezică, absolut inofensiv, preparată de farmacistul M. ȘOMLEA, Bârlad.

2 lei cutia

A se adresa direct.

GH. N. GHEORGHIU

AVOCAT

STRADA SPERANȚA, BÂRLAD

Bârlad Tipografia George V. Munteanu Strada Ștefan cel Mare